

obligatorisk, hvad jeg for øvrigt vilde anbefale, ikke alene for Limfjorden, men overalt i de indre Farvande, at man ikke maa bringe Undermaalsfisk i Land. Gør man det for Rødspættens Vedkommende, er den tilstrækkelig fredet, thi er der nogen Fisk, der kan overleve at komme i Garnet, op i Baaden og atter ud, er det Rødspættens, den dør ikke af saa lidt. Den er altsaa fuldstændig tilstrækkelig fredet, naar man blot tager den Bestemmelse, at Undermaalsfisk ikke maa bringes i Land. Maa jeg med det samme sige, at det forekommer mig i det hele absolut rigtigt, at man er slaaget ind paa den Retning, Lovforslaget vælger med Hensyn til Fredningsbestemmelser, at forbyde Slandbringelse af Undermaalsfisk. Jeg tror, det er den eneste Bestemmelse for Fredning, der er praktisk, og den eneste, der nogenlunde kan kontrolleres. Thi vel er det rigtigt — som det er nævnt, fra anden Side, — at det kan være vanskeligt nok at kontrollere, om der ikke bringes Undermaalsfisk i Land, men ulige vanskeligere er det at kontrollere, hvad den bliver brugt til, naar den er bragt i Land. Overhovedet, naar man har en saa vag Bestemmelse som den, at Undermaalsfisk ikke maa sælges, medens den derimod nok maa fastes paa Møddingen, saa er det illusorisk overhovedet at have en Bestemmelse om Undermaalsfisk. Skal det nytte noget, maa Bestemmelsen absolut være den, at Rødspætter og andre Undermaalsfisk skulle fastes ud inden Slandbringelsen, hvis det kan lade sig gøre, og helst i levedygtig Tilstand, hvis det er muligt. Som sagt, Rødspættens vil altid være fuldstændig tilstrækkelig fredet, naar man blot indfører den Bestemmelse i Loven, at Undermaals-Rødspætter ikke maa ilandbringes. Det kan være haardt nok for mange fattige Fiskere, som hidtil paa visse Tider af Aaret have haft det væsentlige af deres Livsophold ved selv at spise Rødspættene, som ikke maa sælges, men det vilde de kunne finde sig i og maatte de finde sig i, fordi der er Mening i det. Med Hensyn til at man har taget denne drakoniske Beslutning for den vestlige Del af Limfjordsbugten, vil jeg med et Par Ord komme tilbage til, hvad der er Motivet dertil. Det se vi i den Beretning, der findes som Bilag til det forelagte Lovforslag (se Tillæg A. Sp. 2301—2), der siger Lederen af den biologiske Station, at han vil foreslaa, at der i Mellemtiden — det vil sige i de nærmeste Par Aar — i Limfjorden, hvis Fiskeri den danske Nation jo er Enehersker over, foretages Eksperimentet med Fredning af Rødspætter under Ovsigt af en skarp Kontrol i Land. Eksperimentet, der skulde gaa ud paa at aabne Rødspættens fri Afgang til Fjorden ved at forbyde

Fiskeri paa de Steder, hvor de indvandrede Rødspætter kunne fanges i for stor Maalestof og forbyde al Slandbringelse af Rødspætter i Limfjorden, i det første Aar paa under 10 Tommers Længde og i det næste Aar paa under 11 Tommers Længde, og at man saa i disse Aar fulgte Forloget med megen Opmærksomhed for derved at komme til en sikker Erkendelse af, hvorledes Rødspættens trives, og hvorledes Fremvæksten er i Limfjorden for den Del af Rødspættetimerne, som ikke gaar tilbage til Havet. Der siges udtrykkelig her, at det er et Eksperiment, man vil gøre, og videnskabelig set har det sin fuldstændige Berettigelse og kan ogsaa være ret tiltalende. Men det er et Eksperiment, der dog vel næppe berettiger til, at man ligesom forhindrer de fattige Fiskere omkring den vestlige Ende af Limfjorden fra at tjene Brødet. Det gaar vist ikke an. Hvis man vil forlange, at disse Fiskere skulle staa med Gevær ved Foden og gøre Honnør som Skildvagner for de Rødspættetimer, der komme ind fra Havet, maa man give dem noget at leve af og indrette det saaledes, at de ikke skulle staa og sulte, naar man forbyder dem at fange den Fisk, der kommer fra Havet ind til dem. Der maa træffes saadanne Bestemmelser, at disse Folk ikke ligefrem blive udsatte for at lide Nød, eller komme til at gaa den Vej, som det er bekendt, at vor Fiskeribefolkning meget nødig gaar, nemlig den til Fattigvæsenet. Det er en Kendsgerning, at vore Fiskere ikke alene paa Sjællands Vestkyst, men jeg kan sige paa alle vore Kyster, er den Del af vort Samfund, som har mest Nødsønske i den Henseende. De lide mest, inden de gaa til Fattigvæsenet, og det er dog vel en Egenstabs hos de Folk, som man ikke maa trykke ned. Man maa heller se at støtte dem saaledes, at de ikke blive nødt til at kaste den Nødsønske over Bord. Jeg maa derfor paa det mest indtrængende anmode det Udvalg, der faar Sagen til Behandling, om at tage Bestemmelsen i § 36 g. ud af Loven, saaledes som Folketinget har gjort en Gang før, den Bestemmelse, der gør den vestlige Bugt af Limfjorden til laaset Vand og aldeles forbyder Brugen af Skynderbaad og Nedgarn, idet det efter min Mening er absolut unødvendigt. Det er urimeligt og uberettiget at tage Brødet ud af Munden paa de gamle Fiskere ved Agger, Alum og Lyborøn, som ikke kunne tjene Brødet paa selve Havet. Det er uberettiget at fratage dem den sidste Rest, de have tilbage af Ketten til Fiskeri i Limfjorden, efter at vore Forfædre i sin Tid have givet disse Fiskere paa Limfjordsstangen en absolut Fortrinsret endog saa en Gang